

ЧЕРВЕНИЯ СМЯХ

Сред сенките на вековете,
закърмен с буря и пожар,
смехът ни бодър ярко свети
в сиянието на ханджар.
И, сжчетал на всички роби
скръбта и черния хомот,
гърми в свещенната си злоба
от своя огнен небосвод.

Заканата му вечно стене
в шумът на каменния град;
в полята с кървав пот облени
лети той вихрен и крилат.
И неговия зов отмерен
разлива се нашир и длъж,
надвиснал като призрак черен,
настръхнал като огнен дъжд...

Следящ вълните на живота
в триж угнетените тълпи,
аз чувам глухо под хомота
смехът червения да кипи.
А в него мжките сурови
преплитат своя страшен хор
и глухо хладните окови
звжнят над черния позор.

Зоя ли призраците смътни
на робите от древността,
аз чувам как смехът им тжтне
студен и тжмен кат нощта —